

vsušé. Dolge pa so bilke k večjemu $\frac{1}{3}$ metra, torej malo čez 2, 3 pesti.

Ako imamo toraj na izbiro seno, odločimo se vselej raji za krajše, kakor pa za dolžje; se ve, da velja to pravilo le tedaj, ako je seno si v drugem blizo enako. Če pa kosimo travo sami, tedaj nam je tudi gledati na to, da ne kosimo prepozno. Tu pa mora človek še vendar le tudi gledati na to, da po časi ne zmanjka trave na senožeti. To bi pa bilo gotovo prej ali slej, ko bi kosili vselej tako rano, da bi še trava ne pustila semena za seboj. Kdor torej hitro kosi, dobi bolje seno; kdor pa kosi kasneje, njemu ne bode treba iz lehka sejati trave, kajti ona se zaseje sama, v tem, ko se suši, kedar je seme že zrelo in ostane na travišči.

Otava, ki je vzrastla na enaki zemlji in blizo v enakih razmerah, kakor seno, vredna je toliko, kolikor seno samo. Nekaterim se dozdeva celo, da jo živinče lažje prebavlja, kakor seno. Da pa nimajo ljudje otave toliko v števenji, krivo je to, da se le težko spravi pod streho in da torej, ker leži dalje časa na travniku, izgubiva na redilnih močéh. To je sicer resnica ali to se izgodi tudi pri senu v časih in sta si torej v tem seno in otava enaka.

Da je seno in v obče suha krma dobra, to po takem ni težko, da človek izpozna. Če se trava ne kosi prepozno, če torej ni seno predolgo, če je iz sladkih trav, če ima nežna stebila če se je na njih veliko cvetja in listja, če je v njem veliko vonjavih zelišč, detelje in če je vzraslo na osojnih, svežih pa ne premokrih travnikih, tedaj je seno dobro, prav dobro ali izvrstno. Ravna se to še po tem, kako da se spravi pod streho. Tako seno, oziroma otava se lahko prebavi in ima veliko redilnih moči v sebi; malo še je v njem zmesi, ki gre skozi živinče, ne da mu koristi. (Konec prih.)

Sejmovi. Dne 19. julija v Arveži pri sv. Marjeti na Dr. polji in pri sv. Marjeti na Pesnici, v Vitanji. Dne 21. julija pri sv. Barbari poleg Konjicah. Dne 25. julija v Kozjem, v Lipnici, v Žalci, v Črmožišah in v Slov. Bistrici. Dne 26. julija v Framu in na Teharjah.

Dopisi.

Iz Brežiškega okraja. (Volitve. Südmark.) Dne 27. junija imeli smo volitve za deželni zbor. Kljubu nekaterim zmešnjavam, katerih ni bilo treba, zmagali smo sijajno. Zastoj sta nosila dva na nekakšnih loparjih priplejene pozive na volilce, naj bi volili od nemčurjev postavljene kandidata. Toti mož se piše baron Moskon. Čudni ptički so to! Ob času volitve so ti naenkrat vsi naši pan-in urgermani znali slovenski jezik. In celo gosp. baron Moskon ga je precej lomil, ko se je vo-

lilnim možem v hotelu „Klembas“ predstavil. Tam pa je g. baron očitno smolo imel. Gosp. notar Veršec in g. Lenček sta ga namreč očitno tako posekala, da je bil revež na zadnje že do celega zmešan in se je izgovarjal zaradi svojega podpisa na volilnem oklicu velikih posestnikov, da se je to brez njegovega vedenja zgodilo, ali nekako tako. Za kuma ali botra mu je pri tej „blamaži“ stal bivši Brežiški „purgermajsterkandidat“ Pototschnigg. Dasiravno so se naši kričači vozili po vaseh agitovat, vlovil je g. baron vendar le borih 8 glasov. Upamo, da ga ne bo več midalo za kandidata se Slovencem ponujati. — Brežičani dobili so v novjšem času, kakor se je v „vahtarici“ čitalo, nam že dobro znano društvo „Südmark“. To je pres nesramnost. Par možiceljev, nekaj renegatov, nekaj pa takih, ki so od drugod prišli „s trebuhom za kruhom“, ki so si s slovenskim grošem opomogli, se slovenskega kruha preobjeli, hočejo zdaj s tem društvom slovenskega kmeta kar meni nič tebi nič pregnati. Že zdavnej je neko človeče, ki ni vredno, da bi ga tukaj imenovali, pošiljalo celo do nas slovenskih kmetov pozive, naj bi k temu društvu pristopili, no zdaj so tedaj to društvo ustanovili. Ni se nam sicer bati, da bi nas „Südmark“ vničila; pač pa je potrebno, da se naši ljudje zbudijo, da svojim nasprotnikom ne nosijo več svojih grošev, da ne podpirajo ljudi, ki so tako zagriznjeni nasprotniki slovenskega kmeta. „Svoji k svojim!“ To naj bo za naprej naše geslo. V Pišecah imajo izvrstnega trgovca, on je naše gore list, njega podpirajmo. Krško in Zagreb sta tudi blizu, zato se mi našim nasprotnikom lahko izognemo, potem pa naj Brežiški zagriznjenci prodajajo svojo robo nemara tje v „rajh“.

Iz Št. Florijana v Doliču. (Posojilnica v Vitanji in sv. smreka.) Pretečeni teden sem bil po svojih opravkih v Vitanji, pa sem zadel na čudne pogovore. Kako je vendar sukal tisti bradač kratke postave svoj špičasti jezik! O danes je pa znal slovenski govoriti, pa še, kako dobro! Nova posojilnica mu že ni bila po volji. „Vse ljudi bo ta fajmošter zmešal, vse bojo zgubili, ob vse bojo prišli“, je kričal ta rusasti ded. „Gospod, kaj pa Vam je danes, da ste tako divji?“ „Posojilnica, posojilnica me bo spravila v škodo“. — „Vas? zakaj bi pa Vas posojilnica na kant spravila, saj njej niste nič dolžni, saj še ni nikomur nič posodila?“ Grem dalje, pa vprašam pametnega moža: „Kaj pa je unemu možicelju danes? Zakaj bi mu pa bila posojilnica na škodo?“ Veš, prijatelj, to je tako-le, mi odgovori znanec, ki sem ga vedno spoštoval, če tudi je Vitanjski tržan, — veš, to je tako-le: Če je kmet do zdaj denar potreboval, je prišel v Vitanje pa tožil čez slabe čase. „Kaj slabi časi?“ ga zavrne

bogatin „ali nimaš lesa v gošči?“ „Se vé, da ga imam, toda les še stoji, jaz pa denarjev zdaj le nagloma potrebujem.“ „Če nič hujšega ni, tu ti lahko pomagam. Koliko pa potrebuješ? Bova že pri lesu napravila.“ Od zdaj za naprej pa ljudje ne bojo posojil jemali na les in ne bojo lesa potem polovico zastonj prodajali; tega se ta rusač boji, zato je pa tako hud nad našim gospodom, ki hočejo ubogim ljudem pomagati. Zdaj sem jaz še le razumel, zakaj nekaterim bogatašem v Vitanji posojilnica tako grozno preseda. Rekel sem jaz na dalje: „Celjska Vahta“ je pa na gospoda župnika tudi srdita zavoljo neke smreke? Čital sem slučajno zadnji list tega vmazanca, pa brat o nekih Vitanjčanom tako priljubljenih smrekah, katere so gospod župnik dali posekati.“ Glej prijatelj, to je pa tako-le: „Kedar je kakšno drevo zrelo ali če so znamenja, da se vtegne posušiti, povej mi, kaj bo pameten gospodar naredil s takim drevesom.“ „Kaj? Posekal ga bo, to je edino modro in pametno.“ „Poslušaj zdaj! Blizu cerkve Matere božje je bila smreka, katero so nekateri Vitanjčani imeli v visoki časti. Ne, da bi hodili k božji službi v cerkev, posedali so rajše zunaj cerkve pod to smreko. Najbrž je to gospoda župnika žalilo.“ Jaz mu sežem v besedo: „Prav so imeli, če so smreko posekali; k cerkvi itak ne sliši smreka; smreka naj rase v gošči, ne pa pri cerkvi. Boljše bi bilo, če bi se okrog cerkve nasadilo nekaj sadnih dreves.“ „Glej, to so gospod župnik že deloma storili. Veliko sadnih dreves so po svojih zemljiščih že nasadili, tudi okrog farne cerkve in tako tudi okoli cerkve Matere božje. Na eni strani cerkve Matere božje je pa na potu nekaj starikastih smrek. Te se morajo posekati, drugače sadna drevesca pod njihovimi vejami ne rasejo, so najbrž mislili g. župnik. „To je pametno; vsak moder farman mora njim biti hvaležen.“ „Hvaležen? Kaj še neki! Nekateri naših Vitanjskih tržanov je že od nekedaj navajenih, da se vedno upirajo svojim duhovnikom. Cerkve od znotraj skoraj nikdar ne vidijo; bolj pa častijo les; zato so tudi v to smreko bili zatelebani.“ „To je pa kaj čudno“, mu sežem zopet v besedo, „da Vitanjčani ravno na smreke tako verujejo. Nekdaj so imeli svojo sveto smreko pri Brložniku — zdaj so pa drugo molili na hribci. Prav so storili g. župnik, da tem malikovavcem pokažejo, da se Bog ne moli pod smreko, ampak v cerkvi.“ „Zdaj pa prevdari, kako bedarijo vganjajo nekateri hujskači po našem trgu! Kričijo namreč: če smreke ni poleg cerkve, tudi sadnih dreves ne sme tam biti. Bojim se, da bojo g. župniku ti divjaki vsa posajena sadna drevesca polomili. Smreka bi se pa bila v malih letih sama posušila; saj je deblo od znotraj že vse prhko. Smreka bi se bila morala prav za prav že pred leti pose-

kati. Za deske zdaj drevo itak več ni. Pojdiva, pa pogledva hlode, v katere je razrezana. Res, greva na župno dvorišče ter zagledava razrezane hlode, ti pa g. župniku ne bojo nič vrgli; je že vse prhek les. Ko se s prijateljem poslovim, rečem še mu: „Bog daj norcem vendar enkrat pamet“.

Iz Rogatca. (Kaj se človeku vse za more primeriti, če v Rogatec pride.) Potovaje po naši lepi slovenski domovini prišel sem tudi dne 30. junija v nemškutarski trg Rogatec in pogasit si žejo z vrčkom hladnega piva zavijem s par svojimi tamošnjimi znanci v gostilno „zur Krone“ in se vsedem v kot za dolgo smrekovo mizo v prednji sobi pogovarjaje se s svojimi znanci, se ve, da po slovenski. Ravno tisti dan je bila v isti gostilni volitev dež. poslanca Neckermana, pa jaz tega nisem vedel in zatoraj sem se nekoliko čudil, kako je to, da nas drugi gostje, katerih je bila polna soba, tako pisano pogledujejo izza sosednjih miz. Govorica naša se je sukala o našem slovanskem zavodu banki „Slaviji“, kar se vzdigne nek rusač, ki je pri sosednji mizi sedel in se začne mešati v naše pogovore s tem, da je začel grditi ovi zavod in za tem sploh vse slovenstvo. Videč, da mu tudi drugi sopivci pritrjujejo, potegnem se za omenjeni zavod, dokazovaje mu, da je vsega zaupanja vreden in bolj zanesljiv, kakor marsikateri nemški ali ogerski jednake vrste, kateri le predostikrate ubozeza kmeta ociganijo. Gledé nas Slovencev sem mu pa rekel, da kdor nas ne more lahko videti, bilo bi mu svetovati, da se le naj kam na Nemško obrne, ker tako bode ustrezno njemu in nam. Ali mislite, da sem jim utegnul vse to natančneje dopovedati? Kakor da bi bil v sršenjak dregnil, tako je zašumelo in završelo po vsej sobi in začela se je taka kolobacija, da že skoraj nisem več vedel, ali še sedim za tisto dolgo mizo, ali sem med tem časom že prišel morda v tak kraj, kjer se najhujše vrane in sove tepó. Navstal je bil tak krič, da nisem mogel ničesar več razumeti, le videl sem še samo miganje z dolgimi in kratkimi bradami. Že sem začel misliti, da sem prišel med čisto navadno drhal v gosposkih oblekah in krčevito sem poprijel ročaj mojega dežnika, češ, branil se bom do zadnje kaplje krvi. Tu pa pride v sobo suhi možic v policijski obleki in takoj se je bil naredil mir. Nekdo, ki je pred menoj stal, pa se mi je tako grdo kremžil, da je bil čisto podoben levemu razbojniku v kapeli pri sv. Roku nad Šmarjami in prej, ko je od moje šel, mi je še bil zobe pokazal, prav kakor volk. Kaj takega še pa nisem doživel, da bi na Slovanskem bilo tako nevarno kaj o Slovenceh ziniti, kakor v Rogateci. In ti nemškutarski Rogáčani, ki samo od Slovencev živijo, drznejo se tako grdo s Slovenci postopati! Slovenci Ro-

gački, kje ste? Vi dremljete, mati Slava pa krvave solze preliwa nad vami! Vzdromite in združite se ter osnujte si v Rogatci kako narodno društvo, katero naj bode kakor solnce, katero ogreje in oživi zaspane in omrtvele ude! Gledé gostilne „h kroni“ je pa ta dogodek jasen dokaz, da isti gostilničar ne mara Slovencev ni živih videti, zatoraj pa se je vsak izogiblje!

Iz Sladkegore. († Jožef Lorger.) Zadnji dan meseca junija t. l. naznanil nam je mrtvaški zvon z visoke line, da je preminol zopet eden iz naše sredine, ter se preselil iz te solzne doline v našo boljšo in lepšo domovino. Na dan sv. Petra in Pavla je namreč po kratki mučni bolezní, spreviden s sv. zakramenti mirno v Gospodu zaspal v 65. letu svoje starosti, blagi mož, gosp. Jožef Lorger. Dne 1. t. m. ob 7 uri zjutraj je bil njegov slovesen pogreb, katerega se je vdeležila šolska mladina in velika množica ljudi iz tukajšnjih in sosednih krajev. Ko so trugo rajnega do cerkve prinesli, se je opravljalna črna sv. maša, pri kateri so odmevale po cerkvi jako ganljive mrtvaške pesmice in po sv. maši pred pogrebom „Blagor mu, ki se spočije“. Vse je plavalo v solzah in gotovo ni bilo enega subega očesa, kar je najboljši dokaz, da je bil rajni mož občé ljubljen in spoštovan pri tukajšnjem prebivalstvu. Rajni je bil 24 let občinski svetovalec, 9 let načelnik kr. šol. sveta in veliki dobrotnik ubogih. Bil je vsikdar veliki prijatelj cerkve in šole, pobožen in skrben oče svoji rodbini, vrl neomahljiv narodnjak in priden kmetovalec, vsem v prav lepi izgled. Z njim je torej izgubila fara Sladkogorska vrlega in poštenega občana, uboga šolska mladina pa dobrega očeta. Bodi mu zemljica lahka! Blag mu bodi spomin!

Spavaj sladko v hladnem kraji,
Odpočij se truda bolečin,
Prejmi nezvenljivi venec v raji,
Tukaj bode večén Tvoj spomin!

Simon Drogenik, trgovec.

Iz Ptujá. (Dijaška kuhinja) v samostanu č. g. o. minoritov v Ptujú je v tekočem šolskem letu počenši z 19. septembrom l. l. do 30. junija t. l. ubogim dijakom 3812 kosile v znesku 571 gld. 80 kr. podarila. Z nova so v človekoljubni namen nastopni p. n. častiti dobrotniki darove poslali. a) Vunanji: „Ljubenski rodoljubi na gornjem Štírskem“ po g. prof. Kunsteku 10 fl. (vkup že 30 fl.), preč. g. dr. Gregorec Lav., kanonik pri Novi cerkvi in drž. poslanec 10 fl., č. g. o. Stanko Prus, minorit v Neunkirchenu v spodnji Avstriji 5 fl., č. g. Podhostnik Andraž, kaplan v Mozirji po g. dr. Tom. Horvatu, 5 fl., č. g. Aškerc Ant., kaplan pri sv. Lovrencu v Slov. gor. 1 fl., g. Sorman Davorin, topničarski podčastnik v Pulju 1 fl. 50 kr. b) Ptujski: g. dr. Ploj Jakob 8 fl., g. prof. Luka Kunstek, 4 fl., g. c. kr. sod. pristav

Klobučar Ant. 4 fl., g. prof. Cilenšek Martin 2 fl., g. prof. Železinger Francišek 5 fl., č. g. veroučitelj Majcen Ferdo 2 fl., č. g. Bratusa Al. 2 fl. 10 kr., č. g. Črnko Marko 2 fl. 10 kr., č. g. Šalamon Francišek 2 fl. 10 kr. Vsem preblagom gospodom dobrotnikom izrekamo v imenu učeče se gimnazijske mladine najpristrénejšo zahvalo in stoterni: „Bog plati!“ Nadaljne milodare vsprejema č. g. o. Benko Hrtiš, guardijan in župnik.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Mesto Dunaj vzprejme k malu vsa svoja predmestja va se in bode poslej le ena občina, toda taka, ki šteje 1¹/₂ milijona ljudi. Župana pa si zastop mesta brž ne voli več, kakor doslej, ampak svitli cesar mu ga imenuje. — Veliko jeze so napravili češki zastopniki mesta Prage svojim nemškim rojakom s tem, da so jim izvolili „odpadnika“ Heinricha v dež. šol. svet. Kakor mi sodimo, to tudi ni bilo modro od Čehov; sicer pa bi bili Nemci v enacem slučaju brž tudi tako ravnali nasproti Čehom. — Na Gornjem Štajarskem je prestopila Mura bregove svoje ter je napravila po nekaterih krajih precej škode. — Odbor za dež. razstavo v Gradci je v rokah same nemške gospode in torej ne dobimo od njega nobenih poročil. To je prav lepo od te nemške gospode! — Kakor je podoba, dobé slov. in nemški kmetje na Koroškem vsled pogodbe med seboj vsaj šest zastopnikov v dež. zboru. Da bi se jim le posrečilo! — Železniško upravništvo, ki je bilo doslej v Beljaku, ostane še na dalje v onem mestu. Nekaj časa je bilo govorjenje, da se preseli v Celovec. To bi, menimo, ne bila napaka, da-si ni ljubo za Beljaško mesto. — Spominsko ploščo so kranjski rodoljubi slovesno vzdali škofu M. Ravnikarju v njegovo rojstno hišo na Vačah. — V Ljubljani bode manjkalo k malu zemelj, ker odpojevo pekovski pomočniki delo, ako jim mojstri ne povišajo plačila za tretjino. — Nemški, doslej „protestantovski šoli“ v Gorici daje nemški šulverein 1600 gld. podpore. — V Trstu se pogajajo trgovci za to, da si napravijo vsi ob enem času tudi slov. napise na svojih štacunah. To bode prav in nadjamo se, da se držijo vsi moške besede. — Čitalnico so si napravili v Pulji, mestu ob obalih Adrije. V njem je veliko c. kr. mornarskih častnikov. — Nov botanični vrt se prireja v Zagrebu in bode za tretjino večji, kakor je v Gradci. — V terek so imeli imenitno poroko v Budapešti, nadvojvodinje Margarete s knezom Thurn-Taxisom. Da je k njej privrelo veliko tujcev iz dežele, razume se samo ob sebi, saj tacih porok ne vidi človek, kedar si bodi. — Ogerska tovarna za orožje brž ne dobi več v delo novih